

katakomby

Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● Miroslav Rada: ilustrace na obálku LP a CD „BUĎ TOBĚ SLÁVA“, 1990 ●

Leden 2010

Milovati budeš Hospodina Boha svého z celého srdce svého,
a ze vši duše své, a ze vši síly své. **5. Mojžíšova 6,5 K**

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé,

sedím v křesle na chalupě na Vysočině, je poslední den kalendářního roku a já si v sobě třídím myšlenky a pocity při ohlžení za minulým rokem i při pohledu dopředu. Poslouchal jsem zamyšlení v rozhlase a v těch, která jsem slyšel, se vinula jako červená nit skepse. Uznávám, že má své oprávnění. Ale já musím říct, že pro mě byl minulý rok i při všech smutných a nečekaných událostech (a možná právě při nich) rokem naděje a vděčnosti, rokem prožívání zázraku daru našeho sborového společenství. Na jiném místě sborového dopisu je zamyšlení nad jeho významem, ale tady chci prostě poděkovat. Nejraději bych poděkoval každému zvlášť, uvědomuju si, jak sem patří každý návštěvník bohoslužeb, ale i ten, kdo už mezi nás nemůže přicházet. To jsme spolu se seniory intenzivně vnímali u sestry Marie Šupáčkové, která do sboru do poslední chvíle velice patřila, i když už žila v Domově odpočinku v Kytíně.

Rád bych ale přece jen poděkoval trochu konkrétněji. A to členům staršovstva. Ono se to nezdá – ale to, že staršovstvo funguje tak, jak funguje, není nic samozřejmého. Mnozí noví členové, počínaje bratrem kurátorem, jsou nově i ve sboru a poznávají nejen práci ve staršovstvu, ale i sbor jako takový. Dělají to s velkým nasazením – a to i se svými rodinami. A já jsem hluboce vděčný, že tuto službu přijali a vytvářejí společenství plné porozumění a ochoty pracovat.

To se mi honí hlavou při ohlžení. A zároveň si při tom uvědomuju, jaké riziko s sebou sborové společenství nese – že se jeho vnímání překlopí a nám se přesune do kolonky povinnosti. Že nebude povzbuzením uprostřed všech trápení, ale stane se zátěží. Sám hledám, jak se tomuto nebezpečnému úskalí vyhnout. A to, co nalézám jako pomoc, je velice prosté – Písmo. Bible s jejím svěděctvím že my i všechno kolem nás patří Pánu Bohu, že se mu smíme svěřit a ptát se na cestu. Že mu smíme děkovat a přijímat vše kolem sebe jako Jeho dar. Že tak smíme vnímat své blízké i naše sborové společenství, církev a celé stvoření.

A to je mé přání pro nás všechny do nového roku.

Jiří Ort

Zápis

ze schůze staršovstva dne 19. 12. 2009

Finanční zpráva

- ke konci listopadu příjem 176 500 (rozpočtováno 300.000), k tomu nám chybí zatím dost, předpokládáme příjem jen 250.000 Kč ⊕, sbírky 55.723 (rozpočet 60.000) dary 18.000 předpoklad 20.000,-

Byt

- rekonstrukce koupelny dle předloženého návrhu (cca 44.000,-)
- dále bude vymalováno, vyměněna kuchyňská linka, digestoř a sporák.
- 23. 1. 2010 bude společná brigáda v bytě
- prozatím jsou v jednání zájemci studenti

Zástup faráře během studijního volna J. Orta

- z běžných programů sboru se sami povedou senioři, biblické hodiny, biblická pro starší mládež a třicátníky, třicátníci

Sborová neděle

- 17. 1. kázat bude husitský farář Frýdl (Vršovice), po bohoslužbách bude jeho „povídání“, a po něm oběd. Vařit bude Josef Bartošek (indická kuchyně). VP bude posunuta o týden dopředu (24.1.)

Různé

- modlitby za Hanku Gottwaldovou – na principu modlitebního řetězu si předávat dny modliteb, buď v rámci staršovstva, nebo i v rámci sboru – ohlásit to při bohoslužbách, kdo se chce připojit. Případně určit stejnou hodinu v rámci dne, kdy se všichni připojí k modlitbě – určeno mezi 12:00 a 13:00.
- pomoc Hance při dopravě na vyšetření, k lékaři – při bohoslužbách ohlásit, kdo by se mohl nabídnout s dopravou ve chvíli, kdy budou známy termíny.

Zapsal: Miki Erdinger

Senioři se v lednu nesejdou

Na lednovou schůzku seniorů byl pozván „potulný kazatel“ br. Petr Brodský. Pracovní zaneprázdnění mu, bohužel, nedovolí přijít. Shůzka bude tedy zrušena.

Únoroví senioři budou 11. 2. a hostem bude Josef Bartošek s tématem *Východní náboženství*.

O sboru, církvi a financích

Toto zamyšlení způsobil úlek, který jsme na staršovstvu zažili při prosincové schůzi, když jsme uslyšeli finanční zprávu. Na začátku kalendářního roku se vždy vytváří rozpočet sboru, který následně sborové shromáždění posoudí a schválí. Nejdobrodružnější kolonkou jsou vždy příjmy. Jak je odhadnout? A to byl právě kámen úrazu, na který jsme na prosincové schůzi narazili – příjem ze salárů jsme rozpočtovali stejně jako v loňském roce, ale těsně před koncem roku scházelo 130 tisíc Kč. Nakonec se si ce ukázalo, že optimismus bratra Vebera i tentokrát slavil úspěch a schodek saláru bude pouze něco přes 10 tisíc Kč, ale přesto je to úbytek a na staršovstvu jsme se proto rozhodli, že se o penězích musí více mluvit. O stavu financí budeme sbor informovat průběžně, a to každého čtvrt roku, budeme více mluvit i o tom, na co jsou peníze použity. Problém našeho sboru je, že některé výdaje jsou pevné a těžko s nimi lze něco dělat – nájem a energie ročně dosahují výše cca 170 tisíc Kč, odvody na podporu fungování církve (seniorátu a celocírkevních potřeb – tzv. repartice) přes 90 tisíc Kč. Zbytek peněz využíváme na aktivity našeho sboru. Vědomě vynechávám finance kolem bytu, které bychom měli vnímat zvlášť. Na tomto místě chci zodpovědět častý dotaz, jaká má být výše saláru. Salár není povinností, ale doporučená výše je 2-3% příjmu.

To je technický pohled na věc. Ale dobře si uvědomuji, že ten nestačí. Kolem nás funguje mnoho neziskových organizací, jejichž činnosti si každý z nás určitě velice váží a které naši finanční podporu potřebují také. Takže před námi stojí zcela zásadní otázka – ne na prvním místě *kolik* přispívat, ale *proč* přispívat i církvi. Otázka po množství je důležitá, ale plyne až z otázky první. Je to posun – souboj o to *kolik* tu byl vždy, otázka *proč* se začala objevovat v posledních desítkách let. A není to otázka jen naší postkomunistické, silně sekularizované země.

Tento posun jsem si uvědomil při pročítání knihy o rabínské literatuře – nenajdeme v ní *proč* dodržovat příkázání, o tom není přece zapotřebí mluvit, o to se snaží každý zbožný Žid. Proto z ní můžeme mít pocit, že je zákonická, protože se skutečně soustředí především na otázky typu *jak*. My už tento základ nemáme. Musíme otázku *proč* vzít vážně. Proč podporovat právě církev.

Vracím se k tomu, o čem jsem psal v úvaze na začátku sborového dopisu. Sbor je dar, ve kterém nacházím životní kotvu. A to i ve chvílích, kdy se „utrhnu ode dna“ a vlny mnou značně smýkají. Tady je totiž místo svědectví. Pomáhá nám uvědomovat si, že žijeme v Božím prostoru, že je v něm zasazeno vše okolo nás. Jsem hluboce přesvědčený, že potřebujeme mít tuto jistotu, toto ukotvení v církvi, abychom dokázali být pomocí všemu dobrému kolem nás přes všechnu nepřízeň a skepsi. Potřebujeme toto místo zcela přirozeného ujištění o Boží přítomnosti, Boží cesty naděje i napomenutí. Tady nacházím kotvu i směr pro svůj život, tady mě nenechají zapomenout na to, jak důležité je hledat Boží slovo v Písmu, tady mě

ujišťují o síle modlitby, když já se modlit nedokážu, tady přijímám dar lidských vztahů, když mám pocit, že jsem sám. Věřím tomu, že to vše se promítá do bezprostředního okolí, ale i do celé společnosti. Že se tak proměňují lidské dějiny.

Praktický dopad je vidět téměř bezprostředně právě v podpoře konkrétních projektů nebo organizací – v našem případě je to podpora Střediska Diakonie pro lidi se zrakovým postižením.

Skrze sborové společenství vnímám důležitost celé církve. Tím nechci nijak umenšovat její význam. Naopak. Podle toho, s čím se setkávám ať už na seniorské nebo na celocírkevní úrovni – naposledy jsem si to velice intenzivně uvědomil na slibu nové synodní rady – vede služba na těchto místech právě k podpoře vytváření funkčních sborových společenství. Zároveň na této úrovni je snazší účinně pomáhat – církev je provázána s Diakonií, na celocírkevní úrovni existuje fond pomoci, ze kterého je možné okamžitě zaslat finanční obnos lidem, kteří byli postiženi přírodními katastrofami nebo lidskou zvlí. To všichni vnímáme při celocírkevních sbírkách.

Je jasné, že se struktura církve vlivem různých proměn kolem nás bude měnit. Ale jsem hluboce přesvědčený, že tento pohyb nic nezmění na základní odpovědi na otázku *proč* tu církev je a *proč* bychom ji měli s vděčností přijímat do svých životů se vším, co to přináší.

Pán Bůh nám v tom pomáhej.

Jiří Ort

Boží spolupracovníci

Noe se opíjel, Abraham byl přestárlý, Izák byl snílek za bílého dne, Jákob byl lhář, Lea byla ošklivá, Josef byl týraný, Mojžíš byl vrah, stejně jako David, Debora byla soudkyně, Gedeon měl strach, Samson měl dokonce dlouhé vlasy, Rachab byla prostitutka, David byl moc mladý ostatně stejně tak Jeremiáš a Timoteus, David předstíral, že je blázen, měl aféru se ženskou a musel prchat před vlastním synem, Eliáš byl kandidát na sebevraždu, Jeremiáš byl depresivní, Izaiáš kázal nahý, Jonáš utíkal před Bohem, Noemi byla vdova, Job přišel o všechno, Jan Křtitel jedl kobylinky, Petr byl prehlivý, učedníci spali při modlitbě, Matouš byl zloděj, Simeon byl fanatik, Marta se o všechno moc starala, Marie byla líná, Marie Magdalena byla posedlá démony, chlapec s rybami a chleby byl neznámý, a to až dodnes, Samaritánka spala s mnoha muži, Zacheus byl moc malý, Pavel byl starý mládenec, Marek to vzdal, Timoteus měl žaludeční vředy a Lazar byl mrtvý.

A co je Tvoje výmluva?

Řekni mi aspoň jeden důvod, proč by si Tě Bůh nemohl použít!!!

Z němčiny přeložila Hana 📖 Gottwaldová

Malé rozprávění s Joelem Pokorným

Mohl bys trochu vzpomenout na své rodiště a místa dětství?

Já mám to štěstí, že jsem (a od malička jsem byl) členem neustaveného **KFD** (= Klub farářských dětí), takže jsem stále žil uvnitř sborů ČCE, bez nich si neumím životní putování ani představit. Narodil jsem se na faře ve Strměchách u Pelhřimova, kde jsem s celou naší rodinou letos oslavil osmdesátiny a od tří let vyrůstal v jiné části Českomoravské vrchoviny, v Borové u Poličky (do r. 1943). Bylo to tedy venkovské prostředí, ideální pro nesmazatelné zážitky z dětství včetně dotyků nádherné drsné přírody. Pak jsme se odstěhovali do Přerova na Moravě.

Jaké koníčky tě provázejí životem? Často si říkám, proč sis ze svých zájmů zvolil za své povolání právě geologii?

V dětství a mládí jsem neměl koníčky žádné (spíše živé koně), byl jsem plně zaujat okolní přírodou, zvláště dynamikou života. Již brzy jsem ale obrátil pozornost na kameny a skály, horniny a jejich mnohotvárnost. Často jsem prodléval s kameníky v malých lomech při odstřelech skal. Měl jsem rád hřbitovni zeď u našeho kostela, která byla neomítnutá a tak představovala nádhernou sbírku krystalických hornin různých barev a struktur. Již asi od 15 let jsem uvažoval o pozdějším studiu neživé přírody.

Po maturitě v Přerově (1948) jsem odešel na přírodovědeckou fakultu Masarykovy univerzity v Brně a absolvoval obor mineralogie a petrografie. V praxi jsem pak ponejvíce pracoval v prospekci (vyhledávání) ložisek rud.

Celým tvým životem tě provází služba ve sboru, ale i v seniorátu a nakonec v synodní radě ČCE. Jaké zkušenosti si z toho odnášíš?

Sborové prostředí mě samozřejmě ovlivňovalo od dětství a obětavá služba mých rodičů v církvi byla příkladnou a jevila se jako nepostradatelná. Tak jsem přijímal bez výmluv všechna pověření až do věku, kdy to již není dost dobře možné. V mladším věku jsem sloužil hlavně hudbou, později v různých úřadech.

Posilující prostředí sborů mi bylo vždy velkou oporou, a to nejen v domácích mateřských sborech, ale i v cizině (anglikáni v Iráku a zejména Francouzská reformovaná církev v Maroku). Všude vládlo vstřícné bratrské prostředí. Prostředí stabilizující, které obohacuje každého v pohledu na společnost a staví lásku do základu lidských vztahů.

Přesvědčil jsem se o tom, že přes všechny nedostatky našeho snažení zde působí Duch Boží a nakonec je rozhodující, takže církev je prostředím plným naděje.

Když mluvíme o službě v církvi, osobně si uvědomuji, že bych ji nedokázal bez rodiny. Co tvá rodina?

Je to stejné jako u tebe. Je pro mě pevným zázemím, i když celou dobu trpěla mou častou nepřítomností při terénních pracích a zahraničních expertízách. Bylo slabou útěchou, že námořníci jsou na tom asi ještě hůře. Také mé dojíždění do práce z Kutné Hory do Jihlavy a posléze z Jihlavy do Prahy rodinu ochuzovalo. Veliké břemeno nesla má vzácná manželka, která je nejkrásnějším darem, jaký může člověk dostat. Starší členové sboru si snad ještě pamatují naše čtyři děti (Jana, Tomáš, Pavel a Alice), jejichž rodiny nám pro potěšení přispěly do dokmenu jedenácti vnoučaty.

A úplně na závěr: jaká událost tě v poslední době nejvíce potěšila?

Není to snad jedna ohraničená událost, ale vývojový trend. A to je skutečnost, že se řady členů našeho vršovického sboru zaplňují mladšími lidmi. Kéž sbor dále takto roste a obohacuje se.

Otázky položil J. Ort

Trochu biblistiky v kuchyni

Při listování v receptech mé milé kamarádky z Německa mě zaujal recept, kde jsou suroviny nahrazeny biblickými verši. Jako studentku teologie mě to nadchlo, ale přiznám se, že jsem ho ještě osobně nevyzkoušela, pouze jsem zkontrolovala, že luterský i český ekumenický překlad mluví o stejných surovinách. Kamarádku a její kuchyni i mohu však vřele doporučit: je to úžasná luterská rodina s 5 dětmi, aktivní opora sboru, on je farářem pro mládež a ona pracuje v hospicu. Inspirovali mě svou živou vírou - a mimo jiné i výborným jídlem, kterého je u nich vždycky dost i pro nečekanou návštěvu z Prahy.

SLADKÝ BIBLICKÝ KOLÁČ (Luterský Bibelkuchen)

překlad z němčiny: český ekumenický + Hana Gottwaldová

S pomocí Bible může člověk i péct dobroty! Recept ovšem vyžaduje trochu listování v Bibli. Tam, kde není pokyn jednoznačný, může se kuchař/ka řídit svým nejlepším svědomím. ☺ Při pečení platí doporučení *Matouše 19, 12d.* (pozn. teoložky: pozor na písmenka za číslem verše, někdy je surovina v pořadí až několikátá - podle písmene abecedy.)

Suroviny:

1 ½ hrnečku 5. Mojžíšova 32, 14a
6 kousků Jeremiáš 17,11
2 hrnečky Soudců 14, 18a
4 ½ hrnečku 1. Královská 5, 2
2 hrnečky 1. Samuelova 30, 12b
½ hrnečku 1. Korintským 3, 2
2 hrnečky Nahum 3, 12
1 hrneček 4. Mojžíšova 17, 23b
1 špetka 3. Mojžíšova 2, 13
3 čajové lžičky Jeremiáš 6, 20b
1 balíček prášku do pečiva

Těsto je dost tekuté.

Při přípravě je třeba se řídit Příslovím Šalomounovým 23, 14a. Potom se dá na plech a dle Daniele 3, 23 na asi 1 a půl hodiny. Když je koláč hotov, pak při jedení nezapomeňte na radu Lukáše 14, 12 - 14.

Což takhle začít nový rok u sporáku s Bibli v ruce?

Komu se to osvědčí, mám v záloze ještě druhý podobný recept.

Dobrou chuť přeje Hanka 📞 Gottwaldová

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNACTIDENNÍ - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite **1-416**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6E 4E2

www.satellite1-416.com web www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulská 1

Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb. mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,

http://vrsovice.evangnet.cz; Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo

Návrh obálky: Ondřej Rada; Odpovědný redaktor: Ing. Jiří Ort; Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč